

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **M. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 29. 9. 2020, č. j. 135280/2020/KUSK, sp. zn. SZ 104155/2020/KUSK ÚSR/LŽ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a stručný obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 21. 12. 2020 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a J. V. (dále jen „stavebníci“) proti rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru výstavby, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 4. 2020, č. j. TnS-2018/3214-19, sp. zn. Výst.3214/2018/Ct (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl v řízení o žádosti stavebníků o stavební povolení (původně ohlášení stavebního

záměru) ze dne 28. 8. 2018 tak, že podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) zastavil stavební řízení na stavbu „*Nástavba zahradního domku*“ na pozemku p. č. st. X v katastrálním území a obci C. (dále jen „stavba“ a „stavební pozemek“), protože stavebníci k žádosti nedoložili závazné stanovisko Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování, oddělení územního plánování, ani územní souhlas, popř. územní rozhodnutí stavebního úřadu.

2. Žalobkyně namítala, že se žalovaný s odvolacími námitkami vypořádal nesprávně a přepjatě formálně, a že je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Stavební úřad podle jejího názoru postupoval přepjatě formalisticky – zaprvé namítala, že závazné stanovisko bylo doloženo dostatečným způsobem (případně měla být vyzvána k nápravě nebo se měl stavební úřad obrátit na dotčený orgán), zadruhé pak, že lhůta k doložení zbývajících podkladů jí měla být prodloužena. Žalobkyně se domnívá, že byla překročena kritéria proporcionality, když nebyl zohledněn vyhlášený nouzový stav. Žalovaný nadto zpochybnil žalobkynino právo doplnit odvolání a neoprávněně zúžil předmět řízení. Žalobkyně má přitom nadále pochybnosti o nepodjatosti všech úředních osob stavebního úřadu při výkonu jejich pravomoci a Ing. M. A. (tajemníka městského úřadu).
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádření k žalobě krátce shrnul průběh předcházejícího řízení s tím, že stavební úřad stavební řízení přerušil za účelem doplnění podkladů na základě usnesení (již) ze dne 18. 9. 2018, a to (až) do 30. 3. 2020. Jestliže podklady stále nebyly kompletní, bylo zastavení řízení opodstatněné. Žalobkyni nebylo upřeno právo podat blanketní odvolání a to doplnit, žalovaný v tom však pozoroval snahu o obstrukční jednání. V odvolacím řízení žalovaný nemohl posuzovat komín ani okna na sousední nemovitosti č. p. Xb, jakož ani námitku podjatosti.
4. V replice žalobkyně svou argumentaci zopakovala a spolu s poukazem na to, že na námitce podjatosti všech úředních osob stavebního úřadu trvá, navrhla vyslechnout alespoň zástupce stavebního úřadu. Sousedkou (vlastnicí stavby č. p. Xb a souvisejících pozemků) jí totiž bylo bez bližších podrobností řečeno, že má známé na stavebním úřadě a že nechá stávající nemovitost žalobkyně zbourat.
5. Ve větších podrobnostech soud podání obou stran rozebírá až v části věnované vypořádání žalobních bodů.
6. V průběhu jednání účastníci setrvali na svých návrzích. Žalobkyně připomenula, že sousedka jí říkala, že na stavebním úřadě má známé a zasadí se o zbourání její stavby. Žalovaný konstatoval, že byť podle judikatury správních soudů je správní orgán povinen poskytnout účastníkům řízení poučení a potřebný prostor za účelem odstranění nedostatků žádosti, tato povinnost není bezbřehá, jelikož současně byl stavební úřad vázán i požadavky právních předpisů na lhůtu, v níž má být o žádosti rozhodnuto, zde konkrétně § 112 odst. 3 stavebního zákona, tedy zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Dále žalovaný uznává, že ve vztahu k námitce podjatosti v napadeném rozhodnutí možná neargumentoval zcela přiléhavě, pokud odkazoval na to, že se touto námitkou zabýval již dříve. Pokud jde ovšem o námitky proti úpravám sousední stavby, ty podle žalovaného směřují do jiného řízení a nelze je ve stavebním řízení žalobkyně řešit.
7. Soud neprovedl důkaz výsledkem „zástupce stavebního úřadu“, jelikož žalobkyně neoznačuje konkrétní osobu a ani nevysvětluje, k jakým okolnostem by měla taková osoba

vypovídat. Nadto podle soudu veškeré pro věc rozhodné skutečnosti plynou již z obsahu správního spisu.

Posouzení žaloby soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 26. 10. 2020) osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti o vydání stavebního povolení, neboť stavebníci v určené lhůtě neodstranili její podstatné vady, které podle stavebního úřadu bránily pokračování v řízení. Soud se proto prvotně zabýval otázkou, zda za skutkového stavu, který se podává ze správního spisu, bylo řízení o žádosti stavebníků zastaveno v souladu se zákonem.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 8. 2018 stavebníci ohlásili stavbu „*Nástavba zahradního domku*“ na stavebním pozemku, a to v rozsahu vybudování jedné místnosti (hobby dílny) v patře stávajícího přízemního zahradního domku umístěného na hranici s pozemkem sousedky. Usnesením ze dne 18. 9. 2018, č. j. TnS-2018/3214-2, rozhodl stavební úřad podle § 107 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (viz čl. II odst. 1 zákona č. 312/2019 Sb.; dále jen „stavební zákon“) o provedení stavebního řízení ve věci stavby (sp. zn. Výst.3214/2018/Ct), jelikož stavba vyžaduje územní souhlas či rozhodnutí, nebyl předložen souhlas sousedky, závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku územního plánování, statický výpočet ani avizované požární posouzení a stavební úřad nedohledal ani doklady k povolení zahradního domku, na němž má být nástavba umístěna. Současně stavebníky vyzval podle § 107 odst. 2 stavebního zákona k doplnění žádosti o stavební povolení o vyjmenované podklady (mj. právě o závazné stanovisko orgánu územního plánování a územní souhlas, popř. územní rozhodnutí stavebního úřadu), a to do 30. 11. 2018, a řízení z tohoto důvodu přerušil. V usnesení byli stavebníci též poučeni, že pokud žádost ve stanovené lhůtě nedoplní, stavební úřad stavební řízení zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Předmětné usnesení bylo stavebníkům doručeno dne 1. 10. 2018, čímž nabylo právní moci.
11. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
12. Základní zásadu stavebního řádu zakotvuje § 108 odst. 1 stavebního zákona, podle něž je stavební povolení vyžadováno u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání, pokud nestanoví stavební zákon nebo zvláštní právní předpis jinak. Výjimky z uvedeného pravidla představují vybrané stavební záměry, pro jejichž realizaci postačí ohlášení (§ 104 stavebního zákona) nebo které dokonce nevyžadují pro svoji realizaci ani ohlášení (§ 103 stavebního zákona). Mezi stavební záměry (stavby) vymezené v § 104 odst. 1 stavebního zákona spadá i stavba stavebníků – to v projednávané věci není předmětem sporu. Přesto však byl ohlašovaný stavební záměr

(stavba) projednán ve stavebním řízení. Tento režim totiž stavební úřad musel na stavbu uplatnit podle § 108 odst. 3 věty první ve spojení s § 107 odst. 1 stavebního zákona.

13. Podle § 107 odst. 1 stavebního zákona platí, že nemá-li ohlášení předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže stavební úřad stavebníkovi nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě. Dojde-li stavební úřad k závěru, že ohlášení není úplné nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, rozhodne usnesením o provedení stavebního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze stavebníkovi a nelze se proti němu odvolat. Právní mocí usnesení je zahájeno stavební řízení.
14. Podle § 107 odst. 2 stavebního zákona se podané ohlášení považuje za žádost o stavební povolení. Pokud je to pro posouzení stavebního záměru nezbytné, vyzve stavební úřad stavebníka k doplnění žádosti, maximálně však v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Její náležitosti a přílohy k ní upravuje § 110 stavebního zákona, přičemž podle § 111 odst. 3 stavebního zákona platí, že pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze stavebníkovi. Dojde-li k zastavení řízení z důvodů neodstranění vad žádosti, usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze stavebníkovi.
15. Účelem institutu doplnění žádosti podle § 111 odst. 3 stavebního zákona je zajistit, aby návrh na zahájení stavebního řízení byl opatřen potřebnou dokumentací a aby o něm stavební úřad byl schopen věcně rozhodnout. Pokud žádost všechny náležitosti neobsahuje, poučí správní orgán ve výzvě účastníka jednak o tom, jak nedostatky odstranit, a jednak o tom, že pokud nebudou nedostatky odstraněny, správní řízení zastaví. Tak postupoval stavební úřad i v projednávané věci.
16. Dnem 1. 10. 2018 totiž ve věci stavby bylo zahájeno stavební řízení a nastala fikce, že je ohlášení stavebníků ze dne 28. 8. 2018 žádostí o stavební povolení. Tu měli stavebníci povinnost doplnit na výzvu stavebního úřadu do 30. 11. 2018. Jak dále plyne z obsahu správního spisu, k následným žádostem žalobců byla původně stanovená lhůta ještě opakovaně prodloužována, a to nejprve do 30. 4. 2019, poté do 30. 10. 2019 a nakonec do 30. 3. 2020.
17. Teprve dne 30. 10. 2019 doložili stavebníci stavebnímu úřadu první z požadovaných dokladů, a to žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, kterou teprve uvedeného dne podali, a vedle toho i další podklady: prohlášení stavebního úřadu o existenci stavby „*Hospodářský objekt na pozemku st. p. Xa*“ ze dne 4. 8. 2010 včetně geometrického plánu, technické zprávy (požární řešení, stavebně konstrukční řešení) zpracované v říjnu 2019 Ing. E. K., autorizovanou inženýrkou pro pozemní stavby, statiku a dynamiku staveb, a výkres „*Půdorysy a řez 1-1'-nový stav*“ zpracovaný v srpnu 2018 J. K., autorizovaným technikem pro pozemní stavby. Současně stavební úřad požádali o prodloužení lhůty pro doložení zbývajících podkladů – závazného stanoviska orgánu územního plánování a územního rozhodnutí, neboť dne 30. 10. 2019 podali žádosti za účelem jejich získání. Usnesením ze dne 27. 11. 2019 stavební úřad k jejich žádosti prodloužil lhůtu až do 30. 3. 2020. V podání podaném dne 30. 3. 2020 stavebníci stavebnímu úřadu toliko sdělili, že příslušným odborem Městského úřadu Benešov bylo vydáno souhlasné stanovisko a je na tomto odboru k dispozici. Ve vztahu k územnímu řízení se přitom nijak nevyjádřili.

18. Dne 8. 4. 2020 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, jímž stavební řízení zastavil s odůvodněním, že ani v dodatečné lhůtě do 30. 3. 2020 stavebníci nedoložili závazné stanovisko orgánu územního plánování ani územní souhlas či pravomocné územní rozhodnutí. Stavební úřad konstatoval, že stavebníci sice uváděli, že závazné stanovisko bylo vydáno, nicméně je ani neoznačili dnem vydáním a číslem jednacím, natož aby je doložili. Stavební úřad podotkl, že pokud by chybělo pouze ono závazné stanovisko, býval by učinil dotaz na stavebníky nebo Městský úřad Benešov, stavebníci nicméně nedoložili ani územní souhlas, popř. územní rozhodnutí. Jelikož předmětné územní řízení stavební úřad vedl, bylo mu z vlastní úřední činnosti známo, že ve věci doposud nebylo pravomocně rozhodnuto.
19. Žalobkyně v žalobě namítá, že jak požadavek, aby doložila závazné stanovisko Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování, tak požadavek, aby doložila územní souhlas, popř. územní rozhodnutí stavebního úřadu, nebyl proporcionální.
20. Žalobkyně zdůrazňuje, že v České republice tehdy z důvodu epidemiologické situace panoval výjimečný stav – nouzový stav vyhlášený na území České republiky. Ten žalobkyni vzhledem k jejímu věku (je narozena v roce 1946) a zdravotnímu stavu bránil, aby disponovala stanoviskem Městského úřadu Benešov, ačkoliv bylo vydáno ve prospěch stavebníků. Za nastalé situace považovala za dostačující, jaký způsobem žádost doplnila (*pozn. soudu*: tj. že stavebnímu úřadu pouze sdělila, že toto souhlasné závazné stanovisko bylo vydáno). Stavební úřad podle žalobkyně postupoval přepjatě formalisticky, jestliže nouzový stav nezohlednil a nevyzval ji k nápravě. Stejně tak žalobkyně stavebnímu úřadu vyčítá, že se neobrátil ani na Městský úřad Benešov, aby si stanovisko vyžádal přímo od něho.
21. Dále žalobkyně poukázala na to, že územní řízení bylo vedeno týměž stavebním úřadem a že na něj žalobkyně byla zcela odkázána. Vzhledem k nouzovému stavu měla být prodloužena lhůta ke splnění podmínky doložit územní souhlas či územní rozhodnutí – nebyly by tím ohroženy účel řízení ani rovnost účastníků řízení. Stavební úřad však i v tomto ohledu postupoval podle názoru žalobkyně formalisticky.
22. Žalovaný v řízení před soudem, obdobně jako v napadeném rozhodnutí, oponoval, že jelikož ohlášení podané dne 28. 8. 2018 neobsahovalo potřebné podklady, rozhodl stavební úřad o provedení stavebního řízení a řízení přerušil pro doplnění podkladů. Původně stanovená lhůta byla stavebníkům prodloužena až do 30. 3. 2020. Podle žalovaného nebyla porušena kritéria proporcionality, jestliže žalobkyně byla povinna doložit závazné stanovisko i přes nouzový stav vyhlášený dne 12. 3. 2020. O této povinnosti totiž byla stavebním úřadem poučena již v usnesení (výzvě) ze dne 18. 9. 2018. Protože stavební úřad nebyl zároveň orgánem územního plánování, nebyl podle § 96b odst. 2 stavebního zákona povinen obstatat toto závazné stanovisko. Přestože bylo povinností žalobkyně tak učinit, ve sdělení ze dne 30. 3. 2020, tj. v poslední den stanovené lhůty, toliko uvedla, že závazné stanovisko bylo vydáno, aniž by jej stavebnímu úřadu předložila. Žalovaný též uvedl, že by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, pokud by si stavební úřad předmětné stanovisko vyžádal, neboť i v případě jeho získání by byl výsledek stavebního řízení stejný. K zastavení řízení by totiž vedla absence územního souhlasu (rozhodnutí), event. veřejnoprávní smlouvy je nahrazující – jde přitom o nezbytnou náležitost žádosti podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

23. Žalovaný kladl důraz na to, že stavebníci měli více než 19 měsíců, po které měli shromažďovat podklady; stavební řízení bylo přerušeno. Tento časový prostor vyhodnotil jako dostatečný. Zastavení řízení tak již bylo opodstatněné, jestliže stále nebyly přílohy k žádosti kompletní. A to i navzdory tomu, že stavební úřad vedl územní řízení, jehož výsledek by byl podkladem stavebního řízení.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyzdvihl, že žalobkyně má právo podat žádost o stavební povolení opakovaně a že případně může stavbu i jen ohlásit, bude-li pro to disponovat všemi zákonem vyžadovanými podklady.
25. Mezi účastníky řízení je nesporné, že stavebníci byli povinni ve stavebním řízení doplnit žádost o stavební povolení o podklady ve smyslu § 110 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona. Žalobkyně tedy v zásadě uznává, že žádost o stavební povolení neobsahovala zákonem předepsané náležitosti, resp. povinně přikládané přílohy. Nebrojí ani proti tomu, že stavebníci stavební úřad vyzval k odstranění vad (nedostatků) žádosti podle § 107 odst. 2 a § 111 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s obecnou úpravou v § 39 odst. 1 a § 45 odst. 2 správního řádu. Nestěžuje si dokonce ani na to, že by snad výzva stavebního úřadu měla být nejednoznačná (neurčitá).
26. Vědoma si svých procesních povinností přesto žalobkyně výzvě stavebního úřadu nevyhověla. Tvrdí totiž, že se jednalo o požadavky v projednávané věci porušující kritéria proporcionality, tedy nepřiměřené. Žalobkyně tím jako kdyby mlčky naznačovala, že procesní postup stavebního úřadu byl v rozporu s (některými) základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými ve správním řádu v § 2 až 8. Tuto její argumentaci ale žalovaný ve shodě se stavebním úřadem neuznává.
27. Soud v této souvislosti dává za pravdu žalovanému, že žalobkyně měla vskutku mimořádně dlouhou lhůtu určenou k tomu, aby doložila veškeré nezbytné přílohy k žádosti o stavební povolení. V souladu se zásadou, že neznalost zákona neomlouvá, lze ostatně uvést, že si měla již od počátku být vědoma toho, že jimi podanou ohlášku stavby nebude moci stavební úřad akceptovat, a to již jen z důvodu chybějícího souhlasu sousedky a chybějícího územního souhlasu či rozhodnutí. Obzvláště když z předložení projektové dokumentace zpracované autorizovaným technikem pro pozemní stavby spolu s ohláškou lze dovodit, že měla možnost konzultace s odborníkem v oblasti stavebních předpisů. Jelikož k doplnění podkladů byla s poučením vyzvána již v usnesení stavebního úřadu ze dne 18. 9. 2018, které jí bylo doručeno dne 1. 10. 2018, nemůže být relevantní okolnost, že i Českou republiku od jara 2020 zasáhla pandemie onemocnění COVID-19, která vedla dne 12. 3. 2020 k vyhlášení nouzového stavu na celém území České republiky na dobu 30 dnů. Soud nepopírá, že ode dne 12. 3. 2020 do konce stanovené lhůty 30. 3. 2020 byla žalobkyně dotčena přijatými krizovými opatřeními a nezpochybňuje ani tehdejší obavy žalobkyně o její zdraví. Přesto je třeba vnímat nastalou situaci v širším kontextu – byť totiž mohla být pro žalobkyni možnost získat chybějící podklady v průběhu posledních dní stanovené lhůty dotčena omezujícími opatřeními a epidemiologickou situací, nelze odhlížet od toho, že jí lhůta počala běžet již dne 1. 10. 2018. V průběhu roku 2018, 2019 a ani na počátku roku 2020 přitom výjimečný stav v České republice nepanoval. Žalobkyni proto tehdy nic nebránilo, aby absenci některých příloh žádosti o stavební povolení včas napravila.
28. Lze však souhlasit i se žalobkyní, že bývalo bylo možné považovat za dostačující, že stavebnímu úřadu v zachované lhůtě stavebníci oznámili, že souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Benešov bylo vydáno. Stavební úřad se v té souvislosti skutečně mohl

obrátit na stavebníky s výzvou, aby ho doložili v k tomu nově určené lhůtě, či jej alespoň řádně označili dnem vydání a číslem jednacím. Stavební úřad si také mohl vyžádat závazné stanovisko napřímo od Městského úřadu Benešov, jak žalobkyně uvedla v žalobě. Takový procesní postup stavebního úřadu by byl vůči stavebníkům jistě vstřícnější a zatěžoval by je co nejméně. Takového dobrodiní se však žalobkyně nemůže bez dalšího dovolávat, neboť ačkoliv mají správní orgány vzájemně spolupracovat v zájmu dobré správy, stavební úřad po stavebnících vyžadoval podklady v souladu se (stavebním) zákonem. Ostatně sám stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí deklaroval, že by tak i býval postupoval za předpokladu, bylo-li by bývalo ono závazné stanovisko jediným chybějícím podkladem. Tím stavební úřad zdůraznil, že k zastavení stavebního řízení vedla především ta skutečnost, že územní řízení ve věci stavby do té doby stále nebylo pravomocně skončeno. Stavebníkům tak primárně vytýkal, že nedoložili územní souhlas či územní rozhodnutí.

29. K tomu soud předně uvádí, že i stavební záměry zařazené do § 104 stavebního zákona, pro něž postačí ohlášení, musí být vždy (až na zákonné výjimky dané v § 79 odst. 2 stavebního zákona, mezi které ale stavební záměr stavebníků nespadá) nejprve projednány z hlediska možnosti jejich umístění v území tak, jak to vyžaduje § 76 odst. 1 stavebního zákona. Platí totiž, že do území lze umisťovat stavby nebo zařízení včetně jejich změn pouze na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.
30. Z obsahu správního spisu, jehož součástí je i spisový materiál ve věci žádosti stavebníků o vydání územního rozhodnutí ze dne 30. 10. 2019 vedené pod sp. zn. Výst.3921/2019/Ct, soud zjistil, že dne 27. 11. 2019 stavební úřad oznámil účastníkům zahájení územního řízení a dne 15. 1. 2020 nařídil ve věci ústní jednání v místě stavby naplánované na den 13. 2. 2020. V návaznosti na to ale stavebníci dne 10. 2. 2020 namítli, že je celý stavební úřad ve věci podjatý, přičemž požadovali jiný termín ústního jednání a projednání věci jiným nezávislým stavebním úřadem. Usnesením ze dne 12. 2. 2020 stavební úřad územní řízení přerušil a poté, co tajemník městského úřadu dne 18. 3. 2020 rozhodl, že oprávněná úřední osoba není podjatá, dne 8. 4. 2020 oznámil pokračování v řízení a nařídil termín jednání na den 14. 5. 2020 se schůzkou na místě stavby. Dne 11. 5. 2020 ovšem stavebníci znovu vznesli námitku podjatosti a navrhli, aby bylo nařízené jednání zase přesunuto na jiný termín a aby bylo řízení přerušeno. Usnesením ze dne 22. 6. 2020 tak stavební úřad územní řízení opět přerušil, tentokrát do 30. 12. 2020 – v době vydání napadeného rozhodnutí tedy bylo územní řízení k žádosti stavebníků přerušeno.
31. Shora popsanou procesní strategii stavebníků soud vnímá jako nepochopitelnou a ve shodě se správními orgány ji považuje za obstrukční. Navzdory tomu, že by stavebníci přirozeně měli usilovat o to, aby v územním řízení bylo co nejdříve vydáno konečné rozhodnutí, aby mohlo být podkladem pro řízení stavební, svými procesními kroky naopak činili vše proto, aby jeho vydání naopak co nejvíce oddálili. Navíc namísto toho, aby postupovali v souladu se stavebním zákonem vyžadovanou posloupností, kdy územní řízení musí předcházet řízení stavebnímu, zvolili absurdně opačné pořadí úkonů a k samotnému zahájení územního řízení přistoupili až v poslední den v pořadí třetí poskytnuté lhůty pro doplnění podkladů. Za takové situace proto nelze přijmout žalobní argumentaci, že žalobkyně byla pouze zcela odkázána na územní řízení vedené tímž stavebním úřadem. Není správný žalobkynin postoj, že nemohla územní řízení ovlivnit a že záleželo toliko na stavebním úřadu, zda a kdy ve věci územního řízení rozhodne. Naopak bylo plně v rukou žalobkyně, kdy požádá o vydání územního rozhodnutí (popř. se souhlasem sousedky jen oznámí umístění stavby s cílem získání územního souhlasu dle § 96 stavebního zákona), tj.

zda tak učiní v souladu se zákonem ještě před samotným ohlášením stavby, nebo pokud již pochybila, zda takovou žádost alespoň podá co nejdříve poté, co na vadný postup byla stavebním úřadem upozorněna. Pokud takto žalobkyně nepostupovala a naopak s podáním žádosti otálela více než jeden rok od okamžiku, kdy byla upozorněna na svůj chybný postup (na chybějící územní rozhodnutí), padá veškerá odpovědnost za komplikace územního řízení vzniklé následně v důsledku propuknutí pandemie na její bedra, jelikož při zákonem předvídaném postupu žalobkyně by k takovým obtížím s nejvyšší pravděpodobností došlo až dalece poté, co by bylo o jejích žádostech již rozhodnuto. Soud proto souhlasí se žalovaným, že jednání stavebníků vykazovalo obstrukční rysy a že žalobkyně neměla nárok na to, aby došlo k opětovnému prodloužení lhůty, aby mohla splnit podmínku podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

32. Lze uzavřít, že stavebníci, přestože jim byla poskytnuta dostatečná lhůta k doplnění jejich žádosti, požadované podklady nedoplnili. Protože se jednalo o podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, stavebnímu úřadu nezbylo než řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit. Tento závěr zdejšího soudu ostatně podporuje i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2014, č. j. 57 A 52/2013-74, podle kterého zastavení stavebního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu přichází v úvahu právě v případě, kdy žadatel nedoplní žádost o vydání stavebního povolení v rozsahu požadovaném stavebním úřadem, a žádost tak neobsahuje všechny podklady pro rozhodnutí. Úkolem stavebního úřadu je totiž posoudit, zda jsou podklady pro rozhodnutí o žádosti kompletní, neboť právě toto hledisko je klíčové pro to, zda lze žádost meritorně posoudit, anebo zda je nutno v případě nedostatečné spolupráce žadatele i přes adekvátní výzvu k odstranění nedostatků řízení zastavit. Teprve poté, kdy je dokumentace ve stavebním řízení ve smyslu § 110 a § 111 stavebního zákona úplná, může stavební úřad přistoupit k meritornímu přezkoumání věci a rozhodnout, zda lze žádosti vyhovět. Stavební zákon neumožňuje v případě nedoložení stanovených podkladů žádosti vyhovět, ale ani ji zamítnout, přičemž k hodnocení přiměřenosti postupu stavebního úřadu, který řízení v takovém případě zastavil, zde není žádný prostor, s výjimkou posouzení přiměřenosti lhůty stanovené k odstranění nedostatků žádosti. Jak přitom soud vysvětlil, stavební úřad vycházel stavebníkům vstříc vrchovatou měrou, stavebníci však bohatý prostor, jenž jim byl poskytnut k nápravě, spíše zneužívali, než aby jej konstruktivně a včas využili. Žalobní bod je proto nedůvodný.
33. Žalobkyně dále brojila proti té části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze které podle jejího názoru vyplývá, že jí byla žalovaným upírána možnost podat blanketní odvolání a to doplnit. I proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
34. To žalovaný popírá s tím, že se se všemi odvolacími námitkami vypořádal. Pozoroval však v tomto jednání stavebníků snahu o obstrukce. Konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že: „[s]nahu o obstrukční jednání je možné pozorovat [...] též z obsahu odvolání, kdy odvolatelé podali dne 11. 5. 2020 blanketní odvolání, jehož doplnění bylo podmíněno výzvou stavebního úřadu.“
35. Soud v této souvislosti uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že by žalobkyně nemohla (neměla) využít práva podat neodůvodněný opravný prostředek, pouze hodnotil obsah podání ze dne 11. 5. 2020, ve kterém stavebníci avizovali, že odvolání doplní „až na výzvu“ stavebního úřadu. Ačkoliv shora uvedená citace mohla žalobkyni subjektivně zasáhnout, není proto napadené rozhodnutí nezákonné. Stěžejní je, že žalovaný správně konstatoval, že odvolání bylo přípustné, že bylo podáno včas a že

správnost prvostupňového rozhodnutí posuzoval v rozsahu všech uplatněných odvolacích námitek. Nadto je pravdou, že odvolání stavebníků obsahovalo veškeré zákonem vyžadované náležitosti, a nebylo proto odvoláním blanketním. Nadto i za tohoto stavu postupoval stavební úřad vstřícným způsobem a k avizovanému (avšak z hlediska správního řádu nikoliv nezbytnému) doplnění odvolání ještě stavebníkům určil lhůtu a k rozhodnutí jej žalovanému předložil až poté, co k tomuto doplnění došlo. Ani v tomto rozsahu proto žalobní argumentace neobstojí.

36. Žalobkyně v žalobě dále popsala, že má pochybnosti o nepodjatosti všech úředních osob stavebního úřadu při výkonu jejich pravomoci ve smyslu § 14 správního řádu, a to ve všech řízeních ve věci stavby a ve věci výstavby komínu a oken (stavebních úprav) na domě sousedky. V těchto řízeních postupuje podle ní stavební úřad nestandardně – vůči žalobkyni jsou jeho postupy nepřiměřeně dlouhé a negativní, nadto stavební úřad nereaguje na její podněty. Žalobkyně vznesla námitku podjatosti, ve které namítala, že má pochybnosti o nepodjatosti celého stavebního úřadu a též Ing. M. A.. Žalovaný nicméně neoprávněně zúžil předmět řízení a zabýval se námitkami podjatosti pouze ve vztahu k předmětné stížnosti / námitce / odvolání. V důsledku toho podle ní napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v nedostatku důvodů.
37. Žalovaný ve vyjádření k žalobě, shodně jako v napadeném rozhodnutí, vyzdvihl, že námitku podjatosti je třeba uplatnit bezodkladně u správního orgánu, který řízení vede, nikoliv (až) v odvolacím řízení, jehož předmětem je přezkum usnesení o zastavení stavebního řízení. K tomu žalovaný citoval § 14 odst. 3 správního řádu.
38. Z doloženého správního spisu soud zjistil, že stavebníci ve stavebním řízení vznesli námitku podjatosti všech pracovníků stavebního úřadu poprvé v podání ze dne 29. 7. 2019. Negativní poměr stavebního úřadu stavebníci dovozovali z toho, že bylo u zdejšího soudu vedeno řízení sp. zn. 48 A 80/2016 v jejich věci a dále z toho, že stavební úřad za více než 4 roky stále nevyřídil jejich žádost o dělení pozemků ze dne 6. 3. 2015. Usnesením ze dne 26. 8. 2019, č. j. TnS-2019/3035, rozhodl tajemník Městského úřadu Týnec nad Sázavou Ing. M. A. coby představený oprávněné úřední osoby M. C., vedoucího odboru výstavby, že posledně jmenovaný není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci stavby.
39. Napodruhé vznesli ve stavebním řízení stavebníci námitku podjatosti celého stavebního úřadu dne 30. 3. 2020, aniž by ji zdůvodnili. K této námitce podjatosti stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že o námitce podjatosti bylo rozhodnuto usnesením Městského úřadu Týnec nad Sázavou ze dne 18. 3. 2020, č. j. TnS-2020/889. Proti rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení podali stavebníci dne 11. 5. 2020 dvě odvolání, které doplnili dne 8. 6. 2020. I v jejich rámci (tj. již potřetí) namítali, že je podjatý celý stavební úřad, a nově nadto namítli i podjatost Ing. M. A., který rozhodoval ve věci podjatosti – s jeho rozhodnutím ze dne 18. 3. 2020 se neztotožnili v žádném rozsahu. Stavebníci rozvedli, že Ing. M. A. je bývalým pracovníkem stavebního úřadu, s nímž je dosud úzce spjat. Negativní vztah ke stavebníkům podle nich dokládá i soudní spor vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 48 A 80/2016, trvající řízení o dělení pozemků ze dne 6. 3. 2015, a nadto nečinnost stavebního úřadu ve věci nepovolených oken, komína a změny vzhledu stavby sousední nemovitosti č. p. 6.
40. I v průběhu územního řízení pod sp. zn. Výst.3921/2019/Ct stavebníci opakovaně vznášeli námitky podjatosti. Učinili tak v podání ze dne 10. 2. 2020, ve kterém též navrhli, aby věc projednal jiný nezávislý stavební úřad. Právě usnesením ze dne 18. 3. 2020, č. j. TnS-

2020/889, rozhodl tajemník Městského úřadu Týnec nad Sázavou Ing. M. A. coby představený oprávněné úřední osoby M. C., vedoucího odboru výstavby, že posledně jmenovaný není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci stavby. K odvolání stavebníků ze dne 17. 4. 2020, jež není ve správním spise založeno, ale v němž shodně jako v odvolání proti zastavení stavebního řízení měli dle rekapitulace žalovaného stavebníci také namítat, že tajemník dříve na stavebním úřadě pracoval, a proto jeho pracovníky zná, a že by svou nestrannost mohl projevit leda tím, že by se zasadil o výsledek řízení, který by byl ve prospěch stavebníků, posléze žalovaný toto usnesení potvrdil rozhodnutím ze dne 9. 9. 2020, č. j. 126152/2020/KUSK. V jeho odůvodnění se ztotožnil s dostatečností popisu a vypořádání zákonem předpokládaných důvodů podjatosti v usnesení ze dne 18. 3. 2020 a konstatoval, že negativní poměr oprávněné úřední osoby k sobě stavebníci dovozují pouze ze sporu řešeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 48 A 80/2016, v němž je ale stranou sporu žalovaný, a nikoliv některá úřední osoba stavebního úřadu. Ani existence takového sporu přitom nic nemění na povinnosti úředních osob postupovat v souladu se zásadou rovného zacházení upravenou v § 7 správního řádu. Dále žalovaný uvedl, že tajemník úřadu musí znát své podřízené a musí být kompetentní posoudit, zda mají nebo nemají pro svůj poměr k předmětu řízení či k účastníkům zájem na výsledku řízení, a že pokud by se tajemník měl zasazovat o výsledek řízení ve prospěch stavebníků, takový postup by zcela jistě nebyl známkou nepodjatosti.

41. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
42. K problematice podjatosti úředních osob soud předně připomíná, že účastník se nemůže domáhat vyloučení úředních osob pro podjatost z řízení, ve kterém již bylo rozhodnuto. Námitku podjatosti úředních osob uplatněnou po vydání prvostupňového rozhodnutí (zde jde především o námitku, jež byla uplatněna proti tajemníkovi městského úřadu ve stavebním řízení až po jeho zastavení prvostupňovým rozhodnutím) proto musí odvolací orgán vypořádat jako námitku odvolací, nikoliv jako námitku podjatosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 130/2014-33, publikovaný pod č. 3292/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 As 130/2013-56). Zatímco o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby stavebního úřadu tedy bylo správně vydáno samostatné rozhodnutí tajemníkem městského úřadu, o námitce podjatosti směřované až dodatečně též proti tajemníkovi městského úřadu, který vystupuje jako oprávněná úřední osoba jen v rámci samotného posuzování podjatosti, samostatné rozhodnutí pro účely stavebního řízení nemuselo být vydáváno, ale žalovaný se měl eventuální procesní vadou spočívající v tom, že rozhodnutí o nepodjatosti úředníka stavebního úřadu vydala vyloučená úřední osoba, zabývat jako jednou z odvolacích výtek.
43. Postup žalovaného, který namítanou podjatost v napadeném rozhodnutí odmítal vypořádat, tudíž byl zjevně vadný, neboť se jednalo o relevantní odvolací námitky, na něž § 14 odst. 2 správního řádu vůbec nedopadá (týká se jen povinnosti vydávat o takových námitkách samostatné usnesení). Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že i tak se žalovaný k obdobným námitkám srozumitelně a přezkoumatelně vyjádřil v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2020, v němž řešil podjatost totožných úředních osob pro účely souběžně probíhajícího územního řízení, díky čemuž žalobkyně musela být seznámena s úvahami

žalovaného, proč její námitky nejsou důvodné. Za daných okolností soud nepovažuje za účelné zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení s pokynem, aby se namítanou podjatostí zabýval, v situaci, kdy již žalobkyni krátce před vydáním napadeného rozhodnutí tyto důvody sdělil v souběžném řízení a tyto důvody vyplývají z obsahu správního spisu. Nejde o vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

44. Kromě toho, uplatňované důvody podjatosti z povahy věci nemohou být úspěšné. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018-85, námitku podjatosti je třeba „posuzovat nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně. Např. v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010-385, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nevypořádání námitky podjatosti nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí v případě, že byla vznesena nekonkrétní všeobecná námitka podjatosti všech zaměstnanců žalovaného správního orgánu, odůvodněná pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem. Taková námitka je totiž *prima facie nedůvodná*.“ Stavebníci přitom v průběhu řízení před správními orgány nepředložili konkrétní tvrzení o nepřijatelném vztahu oprávněných úředních osob k předmětu řízení či osobám účastníků, resp. jejich zástupců, na což upozornil již tajemník úřadu v usnesení, jímž určil, že vedoucí stavebního úřadu jakožto oprávněná úřední osoba není ve věci podjatý. Žalobkyně totiž dává pojmu podjatost jinou, širší náplň než zákonodárce v ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu. Postup úředních osob v jiných, byť i souvisejících řízeních z povahy věci nemůže zakládat jejich podjatost. Nadto (ne)podjatost je zákonem konstruována vždy jako individuální vlastnost konkrétní úřední osoby, je tedy zcela nemístné hovořit o podjatosti úřadu. Námitku podjatosti přitom má smysl řešit pouze ve vztahu k těm osobám, jež se na rozhodování ve věci samé přímo podílejí, nikoliv vůči dalším úředním osobám, neboť ty na obsah rozhodnutí nemají vliv. Pokud přitom žalobkyně namítala, že i tajemník úřadu v minulosti působil ve stavebním úřadu, jedná se vskutku o nedůvodnou námitku, jelikož ani takový vztah neznamená, že by tajemník úřadu měl mít osobní zájem na výsledku řízení či že by snad vykazoval intenzivní přátelský či nepřátelský vztah k účastníkům řízení. Vzájemná známost mezi úředníky z pracovní činnosti také není relevantní.
45. Stejně tak prostá nepodložená tvrzení sousedky, u nichž není ani patrné, že by měla podklad v realitě, nelze připisovat k tíži oprávněných úředních osob, z jejichž úkonů neplyne žádný osobní vztah vůči účastníkům řízení. Postup stavebního úřadu (oprávněné úřední osoby) ve stavebním řízení nevykazoval žádné známky nestandardního postupu v neprospěch stavebníků, naopak se soudu jeví být zcela korektním a až překvapivě vstřícným v situaci, kdy stavebníci své procesní povinnosti v řízení plnili přinejmenším velmi nedbale. Byť jejich procesní postup nemusel nutně být cíleně obstrukční, ale mohl pramenit ze zásadní právní neznalosti, jejich velmi omezená a vždy až na poslední chvíli odkládaná spolupráce i přes srozumitelná poučení, jichž se jim od stavebního úřadu dostalo, nedávala stavebnímu úřadu rozumný prostor pro další pokračování v řízení, jež ostatně žalobkyně mohla zahájit znovu později, jakmile by shromáždila potřebné chybějící podklady. Jakkoliv tedy stavební řízení nakonec nedopadlo pro stavebníky příznivě, příčiny není namístě spatřovat v nějaké podjatosti oprávněné úřední osoby, ale v zásadní nepřipravenosti a neplnění procesních povinností stavebníků, jež vedly k nemožnosti stavebního úřadu o žádosti meritorně rozhodnout.
46. Konečně nelze přehlédnout, že stavebníci nenamítali, že by podjatými měly být též úřední osoby činné v odvolacím řízení u žalovaného, ostatně žádné skutkové okolnosti směřující

k takovému závěru nikdy v řízení nezazněly. I kdyby snad přece jen byla dána podjatost na straně oprávněných úředních osob činných u stavebního úřadu (popř. tajemníka městského úřadu), jejich rozhodnutí byla v odvolacím řízení zcela nezávisle na nich přezkoumána osobami nepodjatými a shledána souladná se zákonem. V konečném důsledku tak o sporných otázkách rozhodovaly nepodjaté osoby, a proto ani hypotetická podjatost oprávněných úředních osob činných v prvním stupni řízení nemohla mít vliv na zákonnost samotného výroku napadeného rozhodnutí.

47. Za této situace soud dospěl k závěru, že i kdyby se žalovaný namítanou podjatostí věcně zabýval i v napadeném rozhodnutí, nemohl by být jeho výrok jiný. Pochybení žalovaného spočívající v opomenutí značně obecné námitky podjatosti mívající potenciálně relevantní okolnosti, a navíc překrývající se s námitkou, o níž již bylo rozhodnuto v jiných rozhodnutích, nemělo na zákonnost žádný vliv, a tedy by zrušení napadeného rozhodnutí nemohlo být žalobkyni nikterak ku prospěchu a ve svém důsledku by odporovalo zásadě hospodárnosti správního řízení.
48. Konečně k žalobní argumentaci, že žalovaný neoprávněně zúžil předmět řízení o námitky týkající se komína a oken sousedního domu č. p. Xb, a že i proto trpí odůvodnění napadeného rozhodnutí vadou spočívající v nedostatku důvodů, soud uvádí, že souhlasí se žalovaným, že stavební úpravy na sousední nemovitosti č. p. Xb nebyly předmětem stavebního řízení ve věci stavebníků. V odvolacím řízení proti prvostupňovému rozhodnutí se tudíž žalovaný nemohl věnovat námitkám stran komína ani oken na stavbě č. p. Xb, jelikož tyto námitky měli stavebníci vsutku uplatnit v (jiném) řízení, které se o nich vede (vede-li se). Byť je odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části velmi stručné, netrpí nedostatkem důvodů, jak se žalobkyně mylně domnívá. Ostatně údajné imise sousední stavby nebo snad nevedení řízení o jejích úpravách nemohly stavebníkům bránit v plnění vlastních procesních povinností ve stavebním řízení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Soud tak uzavírá, že v rozsahu uplatněných žalobních bodů výrok napadeného rozhodnutí shledal souladným se zákonem. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, tomu žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. března 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu